



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Olgou Stránskou v právní věci žalobce: **Y. B.**, nar. . . , státní příslušnost Ukrajina, t.č. ZZC B., B., proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3, P. O. Box 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 7. 2015, č. j. OAM-113/LE-BE02-BE02-PS-2015, o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 7. 2015, č. j. OAM-113/LE-BE02-BE02-PS-2015, **se z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 7. 2015, č. j. OAM-113/LE-BE02-BE02-PS-2015, jímž byla žalobci podle § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), uložena povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců v B. (dále též „ZZC“) až do vycestování, maximálně však do 30. 10. 2015.

V žalobě žalobce namítá, že žalovaný vydáním napadeného rozhodnutí porušil ustanovení § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, ve spojení s ustanovením § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť nedostatečně zjistil skutkový stav týkající se existence nebezpečí pro veřejný pořádek a existenci nebezpečí pro veřejný pořádek navíc nedostatečně odůvodnil. Uvedl, že se závěrem žalovaného, že představuje nebezpečí pro veřejný pořádek, nesouhlasí. V tomto ohledu považuje rozhodnutí za nesprávné a neodůvodněné, tedy i nepřezkoumatelné. Namítl, že v celém rozhodnutí se neobjevuje jediný pokus správního orgánu vysvětlit, co znamená

výraz „nebezpečí pro veřejný pořádek“. Tento nedostatek je o to závažnější, že výraz veřejný pořádek představuje neurčitý právní pojem, jehož použití není za všech okolností stejné. Žalovaný správní orgán neuvedl ani žádné jiné konkrétní skutečnosti, kterými se při hodnocení existence veřejného pořádku řídil. Žalovaný k této otázce uvedl, že „opakovaně nerespektoval rozhodnutí cizinecké policie o jeho povinnosti vycestovat z České republiky dané rozhodnutím o jeho správním vyhoštění, přitom se však v samotném rozhodnutí uvádí, že v r. 2014, když mu skončilo povolení k pobytu v České republice, odjel za bratrem do Itálie...“, tedy odcestoval, aniž tomu předcházelo rozhodnutí cizinecké policie. Když potom nerespektoval rozhodnutí policie z ledna 2015, nejednalo se o nerespektování opakované, jak se v rozhodnutí uvádí. Jeho nerespektování rozhodnutí cizinecké policie bylo odůvodněné, potřeboval získat doklady, k jeho tvrzením se však policie nevyjádřila.

Žalovaný dále uvedl, že správní orgán nezjistil ve vztahu k existenci nebezpečí pro veřejný pořádek skutkový stav způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, protože v jeho případě nejsou splněny předpoklady pro aplikaci § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 5 Azs 13/2013-30 ze dne 17. 9. 2013. Jeho jediný prohrěšek, na který žalovaný v napadeném rozhodnutí poukázal, je jeho neoprávněný pobyt. Žalobce uvedl, že se nedomnívá, že neoprávněný pobyt na území, i když se jedná o situaci dlouhodobou, představuje ohrožení některého ze „základních zájmů společnosti“. Ne každé porušování právních předpisů je zároveň narušením veřejného pořádku. Z napadeného rozhodnutí přitom není zřejmé, proč zrovna porušování právních předpisů týkajících se pobytu cizince žalovaný za narušení veřejného pořádku považuje. Upozornil, že za celou dobu svého pobytu na území se neprovinil proti jiným právním předpisům než zákonu o pobytu cizinců.

Žalobce je toho názoru, že výrok napadeného rozhodnutí, podle něž je „povinen setrvat v zařízení pro zajištění cizinců v B., B. až do vycestování, maximálně však do 3. 11. 2015“, včetně jeho odůvodnění, je protiprávní. Podle jeho mínění s ohledem na spojitost § 46a odst. 1 zákona o azylu s čl. 7 směrnice Rady 2003/9/ES ze dne 27. ledna 2003, kterou se stanoví minimální normy pro přijímání žadatelů o azyl (dále jen „přijímací směrnice“), nemůže jeho povinnost setrvat v ZZC na základě zmiňovaného § 46a odst. 1 zákona o azylu trvat „až do vycestování“, ale pouze do doby, po kterou lze na něj nahlížet jako na „žadatele o azyl“ ve smyslu přijímací směrnice. Kromě toho dle názoru žalobce žalovaný nesprávně stanovil délku zajištění na 109 dnů a svůj záměr v tomto ohledu nedostatečně zdůvodnil.

Žalobce konstatuje a uznává, že výrok napadeného rozhodnutí v části „je povinen setrvat (v ZZC) až do vycestování, maximálně však do 30. 10. 2015 v podstatě jen kopíruje znění § 46a odst. 1 zákona o azylu, na jehož základě ke zbavení svobody v jeho případě došlo. Ustanovení bylo v tomto znění do zákona o azylu zavedeno novelou zákona č. 103/2013 Sb. Podle důvodové zprávy k návrhu zákona bylo účelem přijatého opatření reagovat na situaci, kterou se v té době na základě předběžné otázky položené Nejvyšším správním soudem (dále jen „NSS“) zabýval Soudní dvůr Evropské unie (dále jen „SDEU“). Podstatou předběžné otázky bylo osvětlit, zda osoba, která v ZZC projevila úmysl požádat o mezinárodní ochranu (a následně o ni i požádala), může být i nadále považována za osobu „neoprávněně pobývajících“ na území členského státu ve smyslu čl. 2 odst. 1 tzv. návratové směrnice (č. 2008/115/ES) a zda tedy takovou osobu je možné i nadále držet v zajištění za účelem správního vyhoštění. Odpověď SDEU byla negativní. Podle rozsudku ze dne 30. 5. 2013 (Arslan, C-534/11) se návratová směrnice „nevztahuje na státního příslušníka třetí země, který podal žádost o mezinárodní ochranu ve smyslu směrnice 2005/85, a to v době od podání

uvedené žádosti do přijetí rozhodnutí o této žádosti v prvním stupni, či případně do rozhodnutí o opravném prostředku podaném proti uvedenému rozhodnutí“.

Žalobce je toho názoru, že zajištění, které bylo nařízeno za účelem vyhoštění, v zásadě nemůže být vůči cizinci uplatňováno i poté, co dotyčný požádal o mezinárodní ochranu, tj. stal se žadatelem o azyl ve smyslu přijímací směrnice, přičemž odkázal na důvodovou zprávu k návrhu zákona č. 103/2013 Sb., kterým byla možnost uložení povinnosti setrvat v ZZC do zákona o azylu zavedena, a souvislost mezi režimem zajištění podle přijímací směrnice a zákonem o azylu na jedné straně a mezi režimem zajištění podle návratové směrnice a zákona o pobytu cizinců na straně druhé. V otázce povahy této souvislosti pak žalobce odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 6. 5. 2015, č.j. 44 A 30/2015-16. Dle názoru žalobce pokud se cizinec vymaní z režimu přijímací směrnice (typicky tím, že se řízení o mezinárodní ochraně skončí) a přejde do režimu návratové směrnice, musí dojít k novému ověření, zda podmínky pro zajištění podle příslušného právního předpisu Evropské unie jsou i nadále splněny. Jinými slovy, jakmile se řízení o mezinárodní ochraně s cizincem skončí, musí být vydáno nové rozhodnutí příslušného správního orgánu o tom, zda povinnost cizince strpět zajištění v ZZC i nadále trvá. Příslušným správním orgánem však již v tomto případě dle názoru žalobce není Ministerstvo vnitra a stejně tak zákonným podkladem pro další setrvání v ZZC již nemůže být § 46a zákona o azylu. Ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu totiž stanoví, že „Ministerstvo rozhodne o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany (...) setrvat v zařízení pro zajištění cizinců“. Tedy nikoliv o povinnosti osoby, která již žadatelem není. Možnost aplikace institutu zajištění podle § 46a zákona o azylu na cizince, který ztratil postavení žadatele o mezinárodní ochranu je podle mínění žalobce fakticky vyloučena, a to s ohledem na citované znění § 46a odst. 1 zákona o azylu a na odlišnost podmínek zajištění podle obou směrnic. Výrok napadeného rozhodnutí tedy dle názoru žalobce nemůže být formulován tak, že povinnost žalobce setrvat v ZZC na základě § 46a odst. 1 zákona o azylu může trvat „až do vycestování“. Tato povinnost žalobce může trvat po dobu, po kterou na území pobývá jako žadatel o mezinárodní ochranu (resp. jako žadatel o azyl ve smyslu přijímací směrnice). Z tohoto důvodu považuje žalobce napadené rozhodnutí za nezákonné. Výklad ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu, k němuž Krajský soud v Praze ve výše zmíněném rozsudku došel, žalobce považuje za nesprávný, neboť cizinec zajištěný podle § 46a zákona o azylu nemůže z České republiky vycestovat o své vůli před tím, než řízení o mezinárodní ochraně skončí, jak vyplývá z ustanovení § 41 odst. 1 a § 49a odst. 2 zákona o azylu. Žalobce uvedl, že skutečně nic nestanoví, že souvislost mezi příslušnými směrnicemi a vnitrostátními zákony musí být považována za rigidní v tom smyslu, že zajištění podle § 46a zákona o azylu se vztahuje pouze na cizince, který se nachází v režimu přijímací směrnice, a nikoliv směrnice návratové. Je ale zřejmé, že podmínky, za kterých může dojít k zajištění cizince podle jedné nebo druhé směrnice, nejsou totožné. To uznal v rozsudku č.j. 44 A 30/2015-16 i krajský soud. Z toho plyne, že pokud se cizinec vymaní z režimu přijímací směrnice, musí dojít k novému ověření, zda jsou podmínky splněny. Jakmile řízení o mezinárodní ochraně cizince skončí, musí být vydáno nové rozhodnutí správního orgánu o tom, zda povinnost cizince strpět zajištění v ZZC i nadále trvá. Ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu totiž stanoví, že „Ministerstvo rozhodne o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany...setrvat v ZZC“, nikoliv o povinnosti osoby, která již žadatelem není. Výrok napadeného rozhodnutí nemůže být formulován tak, že povinnost žalobce setrvat v ZZC na základě § 46a odst. 1 zákona o azylu může trvat „až do vycestování“, neboť může trvat jen po dobu, po kterou na území pobývá jako žadatel o mezinárodní ochranu. Z tohoto hlediska je tedy nutné považovat napadené rozhodnutí za nezákonné.

V otázce určení a odůvodnění délky zajištění žalobce odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č.j. 2 Azs 203/2014-45, a ze dne 5. 3. 2014, č.j. 3 Azs 24/2013-42, a dále na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 27. 11. 2008, *Rashed vs. Česká republika*. Poukázal na to, že správní orgán musí odůvodnit rozhodnutí o délce uložené povinnosti, zejména pokud se rozhodne uložit zákonné maximum (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 3 Azs 24/2013-42 ze dne 5. 3. 2014) a že „doba trvání zbavení svobody nesmí přesáhnout přiměřenou lhůtu nezbytnou pro dosažení sledovaného cíle“. Skutečnost, že řízení o mezinárodní ochraně bude v první instanci trvat přibližně 109 dnů, není relevantním argumentem proto, že žalobce má být zajištěn právě oněch 109 dnů. Doba stanovená v napadeném rozhodnutí tak není doba, po kterou má řízení o mezinárodní ochraně asi trvat, ale doba, po kterou hrozí, že žalobce bude ohrožovat veřejný pořádek. Z napadeného rozhodnutí však není zřejmé, jakým způsobem konkrétně by měl pobyt žalobce na svobodě působit nepříznivě na český veřejný pořádek, v čem má být žalobci zajištěním vlastně zabráněno.

Výpočet lhůty a její odůvodnění považuje žalobce za zmatečné, neboť dle jeho názoru odporuje úvahám žalovaného uvedeným v jiných částech rozhodnutí. Např. na str. 3 rozhodnutí žalovaný mj. uvádí, že „jmenovaným podaná žádost o mezinárodní ochranu je z pohledu správního orgánu čistě účelově podaná s cílem oddálit jeho vyhoštění z České republiky“. Jestliže ale žalovaný předběžně vyhodnotil podanou žádost jako zjevně nedůvodnou, není vůbec jasné, proč se tato úvaha nepromítla i do stanovené doby zajištění. Podle § 16 odst. 3 zákona o azylu lze rozhodnutí o zamítnutí žádosti pro její zjevnou nedůvodnost vydat nejpozději do 30 dnů ode dne zahájení řízení o udělení mezinárodní ochrany. Tedy nikoliv ve lhůtě 90 dnů, se kterou při výpočtu lhůty pro zajištění kalkuluje žalovaný.

Z těchto důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě konstatoval, že žalobce vyjma obecných sdělení, neuvedl vůbec žádné konkrétní skutečnosti, které by zjištění správního orgánu, na základě kterých bylo rozhodnuto o jeho povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, vyvracely, tedy zejména dlouhodobé porušování právního řádu České republiky.

Uvedl, že žalobce přicestoval na území České republiky asi před osmi lety na pracovní vízum. Oprávnění k pobytu a zaměstnání si pravidelně prodlužoval, poté požádal o trvalý pobyt, který mu pro nesplnění zákonných podmínek nebyl udělen a protože si neprodloužil ani povolení k pobytu, zůstal na území České republiky nelegálně.

V roce 2014, když mu skončilo povolení k pobytu v České republice, odjel za bratrem do Itálie, kde pobýval též bez platného povolení k pobytu. V červenci 2015 se rozhodl k návratu do České republiky, přestože neměl ke vstupu ani k pobytu v České republice povolení, a proto byl zadržen policií. Z důvodu nelegálního pobytu a nelegálního zaměstnání bylo jmenovanému vydáno dne 6. 1. 2015 rozhodnutí o správním vyhoštění z území České republiky, které nabylo právní moci dne 27. 1. 2015. Dne 3. 7. 2015 mu bylo vydáno další rozhodnutí o správním vyhoštění z území České republiky na dobu tří let s dobou k vycestování do 30 dnů od nabytí právní moci. Žalobce byl zařazen do evidence nežádoucích osob s platností ode dne 27. 1. 2015 do dne 27. 1. 2017. Žalobce není rodinným příslušníkem občana Evropské unie ani s takovým občanem nežije ve společné domácnosti. Žalobce v České republice nemá žádné rodinné ani jiné vazby či závazky, nemá zde žádný majetek ani

finanční prostředky a není zdravotně pojištěn. V žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 10. 7. 2015 žalobce rovněž nevysvětlil důvody svého dosavadního mnohaletého nelegálního pobytu v České republice. K důvodům, které ho vedly k podání žádosti, uvedl, že se na Ukrajinu nechce vrátit, protože by musel nastoupit do armády a bojovat, což nechce.

Žalovaný uvedl, že nemůže pominout skutečnost, že žádost o mezinárodní ochranu, kterou žalobce podal, je z jeho pohledu čistě účelově podaná s cílem oddálit jeho vyhoštění, neboť nevysvětlil, proč o mezinárodní ochranu nepožádal během svého mnohaletého pobytu v České republice, když mu v tom objektivně nic nebránilo.

Uvedl, že má za prokázané, že propuštění žalobce ze zařízení pro zajištění cizinců a vedení správního řízení ve věci mezinárodní ochrany bez omezení svobody by mohlo ohrozit veřejný pořádek v České republice, neboť lze důvodně předpokládat jeho pokračující nerespektování právního řádu České republiky a pokynů jednotlivých policejních či správních orgánů.

Žalovaný se rozhodl pro danou povinnost, a to na maximální dobu 120 dnů, jak plyne z podrobného odůvodnění napadeného rozhodnutí, přičemž je dle názoru žalovaného žádoucí, aby mu nebyl již v současné době umožněn volný pohyb po území České republiky, zejména za situace, kdy není ochoten z území České republiky vycestovat a již v minulosti mařil rozhodnutí policejních orgánů o své povinnosti vycestovat z České republiky.

Žalovaný odmítá přednesené námitky, které byly dle jeho názoru podrobně vyvráceny v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Není na místě námitka žalobce, že se v jeho případě jedná o pouze ojedinělé nerespektování právního řádu. O takovou situaci se v jeho případě nejednalo, navíc pracoval bez povolení, neodváděl daně a takové jednání u něj může trvat i v průběhu řízení o mezinárodní ochraně.

Na základě okolností celého případu je žalovaný toho názoru, že nejednal v rozporu ani s doporučením UNHCR o zajištění, Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod a ani s existující judikaturou správních soudů. Rovněž žalobou napadené rozhodnutí splňuje dle názoru žalovaného požadavky na ně kladené § 68 správního řádu.

Pokud jde o správnost rozhodnutí žalovaného, v této věci žalovaný poukázal na rozhodnutí Soudního dvora EU ze dne 30. 5. 2013 (C-534/11 Mehmet Arslan), resp. rozhodnutí Krajského soudu v Praze sp. zn. 44 A 28/2013 nebo sp. zn. 44 A 31/2013, jehož závěry jsou aplikovatelné i na daný případ. Zároveň žalovaný dodává, že unijní právo otázku zajištění cizince výslovně neupravuje a je výlučně na členských státech, aby takovou možnost samostatně upravily (srov. KS v Praze 44 A 26/2015).

Žalovaný je toho názoru, že na daný případ aplikoval řádně tzv. pojem veřejný pořádek, resp. porušení, tedy takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečné závažné ohrožení některého ze základních pojmů společnosti, přičemž odkázal na čl. 27 odst. 2 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 204/38/ES nebo usnesení Nejvyššího správního soudu 3 As 4/2010.

Žalovaný se domnívá, že uvedl dostatečné důvody pro omezení osobní svobody cizince, resp. potřebu izolace od ostatní společnosti, a to na potřebnou dobu proto, aby svým chováním nenarušoval žádoucí a řádné fungování společnosti (veřejný pořádek), přičemž odkázal na rozsudek Krajského soudu v Praze, sp. zn. 44 A 36/2015, ze dne 26. 5. 2015.

Žalovaný dále uvedl, že k vydání rozhodnutí dle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu postačují již samotné důvodné obavy, že by cizinec mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Žalovaný dle vlastního názoru v předmětném řízení zjistil existenci konkrétních skutečností, které ve svém souhrnu představují skutečné, aktuální nebezpečí závažného ohrožení veřejného pořádku, zejména zájmu společnosti na respektování a výkonu pravomocných rozhodnutí a respekt k právnímu řádu a pobytovým právním předpisům České republiky (Nejvyšší správní soud 4 Azs 99/2015).

Na rozdíl od žalobce se žalovaný nedomnívá, že jednal v rozporu s návratovou směrnicí (směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES), neboť žalobce byl po právu zajištěn nejprve podle cizineckého zákona, a to za situace, kdy mu bylo oznámeno zahájení řízení o správním vyhoštění a po podání žádosti o mezinárodní ochranu mu byla samostatným rozhodnutím uložena povinnost setrvat, a to v režimu zákona o azylu z důvodů jednoznačně zákonem definovaných. K možnosti změny režimu zajištění dle citovaných zákonných norem se již také opakovaně vyjadřoval i Nejvyšší správní soud.

Co se týče délky omezení svobody, resp. povinnosti setrvat, a to maximálně po dobu 120 dnů, stejně tak, jako se již vyslovil Nejvyšší správní soud (např. rozhodnutí sp. zn. 3 Azs 24/2013), tak z jazykového výkladu daného ustanovení lze dle názoru žalovaného dovodit, že správní orgán má možnost správního uvážení při respektování stanovených zákonných podmínek.

Vzhledem k výše popsaným okolnostem žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

Z napadeného rozhodnutí soud zjistil, že dne 9. 7. 2015 učinil žalobce prohlášení o mezinárodní ochraně a aktuálně se nachází v ZZC v B., B.. Žalobci bylo rozhodnutím Policie ČR, Krajským ředitelstvím Jihomoravského kraje, ze dne 3. 7. 2015 uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců) a po té byl Policií ČR rozhodnutím ze dne 3. 7. 2015 zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců a umístěn do ZZC v B., B.. Důvodem zajištění žalobce byla skutečnost, že byl dne 2. 7. 2015 kontrolován hlídkou OPA Břeclav jako cestující v mezinárodní autobusové lince z Říma do Prahy. Z jeho cestovního dokladu bylo zjištěno, že není držitelem žádného platného víza nebo povolení k pobytu na území České republiky. Lustrací bylo zjištěno, že žalobce není držitelem žádného povolení k pobytu na území České republiky, opakovaně porušuje právní předpis a současně maří výkon správních rozhodnutí, neboť minimálně dne 2. 7. 2015 pobýval na území České republiky bez platného víza. Žalobce je též veden v evidenci nežádoucích osob s platností od 27. 1. 2015 do 27. 1. 2017. Šetřením Policie ČR bylo dále zjištěno, že žalobci bylo dne 6. 1. 2015 vydáno Krajským ředitelstvím hlavního města Prahy rozhodnutí o správním vyhoštění na dobu 2 let, které nabylo právní moci 27. 1. 2015.

Do protokolu o vysvětlení na Policii ČR žalobce uvedl, že je státním příslušníkem Ukrajiny, otec a matka žijí na Ukrajině, do České republiky přicestoval asi před osmi lety na pracovní vízum, s úmyslem zde pracovat, pracoval na výrobě eurooken. Oprávnění k pobytu a zaměstnání si pravidelně prodlužoval, poté požádal o trvalý pobyt, s vyřízením měl problémy, protože nepředložil potřebné doklady o zaplacení sociálního a zdravotního pojištění. Nebyl

mu proto prodloužen pobyt stávající, ani udělen nový. Po ukončení pobytu v r. 2014 zůstal v České republice a snažil se situaci řešit. Protože se mu to nepodařilo, odcestoval před 8 měsíci za bratrem do Itálie, kde pobýval bez povolení k pobytu. Uvedl, že nedávno se rozhodl k návratu do České republiky, aby zde mohl situaci vyřešit. Měl v úmyslu dostavit se na policii a požádat o vycestování z České republiky legální cestou. Cestou z Itálie byl kontrolován a zadržen, protože bylo zjištěno, že nemá povolení k pobytu a na území České republiky má vydaný zákaz pobytu. Uvedl, že se chce vrátit na Ukrajinu, ale k tomu potřebuje platné vízum. V České republice nemá žádného blízkého příbuzného, nemá zde žádné vazby a nemá ani dostatek finančních prostředků. O mezinárodní ochranu žádá, protože v případě návratu by musel do války a zabíjet lidi, což nechce.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí po zhodnocení všech uvedených skutečností dospěl k závěru, že v případě žalobce se lze důvodně domnívat, že by mohl po propuštění ze ZZC představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, a proto je nutné s ním vést řízení ve věci mezinárodní ochrany za současného omezení jeho osobní svobody. K tomuto závěru dospěl proto, že v r. 2014 žalobci skončilo povolení k pobytu, protože neměl povolení k pobytu, byl zadržen policií a bylo mu vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění dne 6. 1. 2015 a opakovaně dne 3. 7. 2015 na dobu tří let, byl zařazen do evidence nežádoucích osob s platností od 27. 1. 2015 do 27. 1. 2017, není rodinným příslušníkem občana EU ani s takovým občanem nežije ve společné domácnosti, nemá v České republice žádné vazby ani majetek a není zdravotně pojištěn. V žádosti o mezinárodní ochranu nevysvětlil důvody svého dosavadního mnohaletého nelegálního pobytu v České republice. Správní orgán shrnul, že žalobce pobýval v České republice neoprávněně, opakovaně nerespektoval rozhodnutí o správním vyhoštění, pobýval v České republice bez platného víza a je v evidenci nežádoucích osob. Uvedl, že nemůže pominout skutečnost, že žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal, je z pohledu správního orgánu podána účelově s cílem oddálit vyhoštění z České republiky. Správní orgán má tudíž za prokázané, že propuštění žalobce ze ZZC a vedení správního řízení ve věci mezinárodní ochrany bez omezení svobody žalobce by mohlo ohrozit veřejný pořádek v České republice, neboť u žalobce lze důvodně předpokládat jeho pokračující nerespektování právního řádu České republiky a pokynů jednotlivých policejních a správních orgánů. Uvedl také, že žadatel není osobou vyloučenou z aplikace ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu. Vzhledem k uvedeným skutečnostem je správní orgán přesvědčen, že by žalobce mohl svým chováním představovat nebezpečí pro veřejný pořádek v rámci České republiky, a proto shledal naplnění podmínek stanovených ustanovením § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu.

Dále správní orgán uvedl, že se zabýval maximální délkou doby, na kterou bude žalobce po dobu řízení ve věci mezinárodní ochrany zajištěn v ZZC. Vzhledem ke skutečnosti, že v jeho případě lze předpokládat ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany ve standardní 90ti denní lhůtě, a že případná podaná žaloba proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany má téměř ve všech případech ze zákona odkladný účinek, je správní orgán povinen při stanovení maximální délky lhůty zajištění žalobce prodloužit tuto dobu o dalších 15 dnů na podání případné žaloby a společně s 5ti denní průměrnou lhůtou na doručování dokumentů v rámci soudního řízení tedy činí celková maximální lhůta pro zajištění žalobce v současné době 110 dnů. Uvedl dále, že při dodatečném zjištění skutečností majících vliv na průběh řízení ve věci mezinárodní ochrany, včetně typu konečného rozhodnutí, přistoupí správní orgán k rozhodnutí o prodloužení stanovené doby zajištění, samozřejmě na zákonem stanovenou lhůtu 120 dnů.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán dle ustanovení § 75 odst. 2, věty první, zákona č. 150/2002 Sb., soudního

řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl přitom k závěru, že žaloba je důvodná.

Podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu rozhodne ministerstvo o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany, s výjimkou žadatele, kterým je nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi, osoba s vážným zdravotním postižením, těhotná žena nebo osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí, setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže je důvodné se domnívat, že by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Stěžejní námitkou žalobce je námitka, že je nesprávný závěr žalovaného, že představuje nebezpečí pro veřejný pořádek. Skutečnosti uváděné v napadeném rozhodnutí (nelegální pobyt a nerespektování správního vyhoštění) nemohou podle judikatury správních soudů odůvodnit závěr o jeho nebezpečí pro veřejný pořádek, tato námitka je proto důvodná. Soud vyšel z úvah, které ve vztahu k pojmu veřejný pořádek učinil v řadě svých jiných rozhodnutí. Konstatuje, že obecně musí být důvody pro omezení osobní svobody cizince podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu jako osoby nebezpečné pro veřejný pořádek takovými důvody, jež dostatečně intenzivně odůvodňují potřebu izolace cizince od společnosti proto, aby svým chováním nenarušoval žádoucí a řádné fungování společnosti (veřejný pořádek). Smyslem je předejít tomu, aby cizinec neporušoval či neohrožoval práva a svobody druhých, resp. předejít tomu, aby svou činností nenarušoval či neohrožoval fungování orgánů státu.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí poukázal pouze na nelegální pobyt žalobce na území České republiky a na to, že nerespektoval rozhodnutí o správním vyhoštění. Soud se však ztotožňuje se závěrem Nejvyššího správního soudu v rozhodnutí sp. zn. 1 Azs 21/2013, podle kterého *„samotná skutečnost nelegálního pobytu a nepodrobení se rozhodnutí o správním vyhoštění, resp. v obecné rovině nedodržování předpisů upravujících pobyt cizinců na území České republiky,nemůže představovat skutečné, aktuální a závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Je proto třeba přisvědčit tvrzení stěžovatelky, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné, neboť důvody pro omezení svobody žalobkyně, které uvedl žalovaný (nelegální pobyt a nepodrobení se rozhodnutí o správním vyhoštění), nelze samy o sobě kvalifikovat jako nebezpečí pro veřejný pořádek České republiky“*.

Soud uzavírá, že byť nelegální pobyt žalobce na území České republiky spojený s nerespektováním rozhodnutí o správním vyhoštění je jistě nesprávný, není pouze tato okolnost dostatečným důvodem pro uložení povinnosti setrvat v ZZC ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu.

Napadené rozhodnutí tedy v rámci soudního přezkumu neobstálo. Vzhledem k tomu, že první námitka žalobce je důvodná a je i důvodem pro zrušení rozhodnutí žalovaného, soud se dalšími námitkami žalobce pro nadbytečnost nezabýval a napadené rozhodnutí jako nezákonné podle § 78 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení. V dalším řízení, pokud vydání rozhodnutí podle ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu bude nezbytné,

žalovaný toto rozhodnutí odůvodní v souladu s výše uvedeným. Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení žalovaný vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobci, který byl ve věci úspěšný, náklady řízení nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 20. 8. 2015

Olga Štránská, v.r.
samosoudkyně

Rozsudek byl vyhlášen dne 20. 8. 2015 [§ 49 odst. 11, § 51 odst. 1 § 76 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní].

Za správnost: Alena Lébllová